

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาพัฒนาและตรวจสอบความตรง (validation) ของโมเดลความสัมพันธ์ระหว่างการคุกคามทางเพศกับการถอนตัวจากการทำงานของพนักงานหญิง โดยมีความพึงพอใจในงาน และสุขภาพเป็นตัวแปรส่งผ่าน และเพื่อศึกษารูปแบบอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการถอนตัวจากการทำงานโดยมีรายละเอียดและขั้นตอนการดำเนินการวิจัยต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานหรือลูกจ้างเพศหญิง ที่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี ที่ทำงานในองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน โดยในองค์กรที่ทำงานนั้นมีพนักงานทั้งเพศชายและเพศหญิง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานหรือลูกจ้างเพศหญิง ที่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี ที่ทำงานในองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน โดยในองค์กรที่ทำงานนั้นมีพนักงานทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 502 คน ได้จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Saris และ Stronkhorst (Saris & Stronkhorst, 1984 อ้างถึงในนงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) กำหนดว่ากรณีข้อมูลในการวิเคราะห์โมเดลอิสระ เป็นตัวแปรที่มีการแจกแจงปกติพหุนามทุกตัว ควรใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดเท่ากับหรือมากกว่า 100 คน ส่วน Lindeman, Merenda และ Gold (1980) และ Weiss (1972) (Lindeman, Merenda, & Gold, 1980 และ Weiss, 1972 อ้างถึงในนงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) ให้กฎง่าย ๆ ว่า อัตราส่วนจำนวนหน่วยตัวอย่าง และจำนวนพารามิเตอร์หรือตัวแปรควรจะเป็น 10-20 หน่วยตัวอย่าง ต่อ 1 ตัวแปร งานวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ค่อนข้างมากคือ 5 ตัวแปร สำหรับการประมาณค่ากลุ่มตัวอย่างตามข้อตกลงของ Lindeman และคณะ (1980) มีจำนวน 25

พารามิเตอร์ ผู้วิจัยใช้จำนวนหน่วยตัวอย่าง 10 หน่วยต่อตัวแปร ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างให้เป็น 250 คน จึงได้ประมาณการในการเก็บข้อมูลไว้เป็น 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรการวัดการคุกคามทางเพศ ประยุกต์จากแบบสอบถามประสบการณ์ทางเพศฉบับปรับปรุง (Sexual Experience Questionnaire-Revised [SEQ-R]) พัฒนาโดย Fitzgerald, Gelfand, & Drasgow (1995)
2. มาตรการวัดความพึงพอใจในงาน ประยุกต์จากมาตรการวัดความพึงพอใจในงานฉบับย่อ Job Descriptive Index (JDI) (Smith et al., 1969) ซึ่งปรับปรุงโดย Roznowski (1989)
3. มาตรการวัดสุขภาพด้านร่างกาย ประยุกต์จากดัชนีสุขภาพด้านร่างกาย (Health Conditions Index [HCI]) ซึ่งเป็น checklist ซึ่งปรับปรุงจาก The Cornell Medical Checklist โดย Brodman, Erdman, Lorge, & Wolff (1944)
4. มาตรการวัดความพึงพอใจในสุขภาพ ประยุกต์จากมาตร Retirement Descriptive Index (RDI) (Smith et al., 1969)
5. มาตรการวัดสุขภาพด้านจิตใจ
  - 5.1 ประยุกต์จากดัชนีสุขภาพจิต (Mental Health Index [MHI]) โดย Veit & Ware (1983)
  - 5.2 ประยุกต์จากมาตรการวัดความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตราย (Crime-Related Post-Traumatic Stress Disorder Scale [CR-PTSD]) โดย Saunders, Arata, & Kilpatrick's (1990)
  - 5.3 ประยุกต์จากมาตรการวัดความพึงพอใจในชีวิต (Satisfaction with Life Scale [SWLS]) โดย Diener, Emmons, Larsen, & Griffin (1985) และจากมาตรการวัดหน้าตา (Faces Scale) โดย Kunin (1955)
6. มาตรการวัดการถอนตัวจากการทำงาน ประยุกต์จากมาตรวัดของ Hanisch & Hulin (1990)
7. มาตรการวัดการถอนตัวจากงาน ประยุกต์จากมาตรวัดของ Hanisch & Hulin (1990)

การพัฒนาเครื่องมือ และการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. มาตรวัดการคุกคามทางเพศ

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดมาตรวัดการคุกคามทางเพศ (Sexual Experience Questionnaire-Revised [SEQ-R]) ของ Fitzgerald, Gelfand, & Drasgow (1995) จากแบบสอบถามประสบการณ์ทางเพศฉบับปรับปรุงมีทั้งหมด 3 ด้าน มีข้อกระทงจำนวน 25 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารายด้านระหว่าง .890 -.920 และมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารวมทั้งฉบับเท่ากับ .950 โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรดังต่อไปนี้

1.1 การศึกษาแนวคิดของ Fitzgerald และคณะ (1997)

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของมาตรมาตรวัดการคุกคามทางเพศของ Fitzgerald และคณะ (1997) เพื่อให้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรในการวิจัย

มาตรวัดการคุกคามทางเพศ (Sexual Experience Questionnaire-Revised [SEQ-R]) มีทั้งหมด 43 ข้อ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ การคุกคามด้านเพศภาวะ (gender harassment) จำนวน 10 ข้อ ความสนใจทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา (unwanted sexual attention) จำนวน 27 ข้อ และการบีบบังคับทางเพศ (sexual coercion) จำนวน 9 ข้อ

โดยมาตรวัดการคุกคามทางเพศเป็นข้อกระทงทางลบทั้งหมด และมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่าแบบ 5 ช่วงคะแนน ได้แก่ แทบไม่เคยเกิดขึ้นเลย นานๆ ครั้ง บ่อยครั้ง บ่อยมาก และเกือบทุกวัน (ดูในภาคผนวก ก ตารางที่ 1 และ 2)

1.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดการคุกคามทางเพศ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนามาตรมาตรวัดการคุกคามทางเพศ (Sexual Experience Questionnaire-Revised [SEQ-R]) ซึ่งผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะตอบเฉพาะข้อที่ตนเองเคยมีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมาเท่านั้น โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรดังนี้

1.2.1 ผู้วิจัยนำข้อกระทงในมาตรวัดการคุกคามทางเพศ (Sexual Experience Questionnaire-Revised [SEQ-R]) ของ Fitzgerald, Gelfand, & Drasgow (1995) มาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

1.2.2 ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัด โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อแปลเป็นภาษาไทยได้ถูกต้องหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศในที่ทำงานหรือไม่ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.2.3 ผู้วิจัยนำมาตรวัดการคุกคามทางเพศไปทดลองใช้กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของมาตรผู้วิจัย จากนั้นจึงนำมาตรวัดการคุกคามทางเพศในที่ทำงานที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α โดยทำการวิเคราะห์แยกกันในแต่ละองค์ประกอบ ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

1.2.3.1 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในองค์ประกอบด้านการคุกคามด้านเพศภาวะ จำนวน 10 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งทาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 10 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .913

1.2.3.2 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในองค์ประกอบด้านความสนใจทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา จำนวน 27 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งทาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 26 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .937 แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบย่อ (short version) จึงได้คัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำออกจนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้จำนวน 10 ข้อ จากนั้นจึงนำข้อกระทงที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .920

1.2.3.3 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในองค์ประกอบด้านการบีบบังคับทางเพศ จำนวน 9 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 5 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .890

2. มาตรวัดความพึงพอใจในงาน

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในงาน มีทั้งหมด 3 ด้าน ด้านละ 18-26 ข้อ รวมทั้งสิ้น 30 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารายด้านระหว่าง .911-.930 และมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารวมทั้งฉบับเท่ากับ .960 ซึ่งผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะตอบเฉพาะข้อที่ตนเองเคยมีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมาเท่านั้น โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดดังนี้

2.1 การศึกษาแนวคิดของ Job Descriptive Index (JDI) (Smith et al., 1969) ของ Roznowski (1989)

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของมาตรวัด Job Descriptive Index (JDI) (Smith et al., 1969) ของ Roznowski (1989) เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรในงานวิจัย

โดยใช้ค่ากลางของมาตรฉบับย่อ Job Descriptive Index (JDI) (Smith et al., 1969) ซึ่งปรับปรุงโดย Roznowski (1989) ข้อกระทงทั้งหมด 54 ข้อ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความพึงพอใจในการทำงาน จำนวน 18 ข้อ เป็นข้อกระทงทางบวก 12 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 3, 5, 6, 7, 9, 10, 12, 13, 14, 16, 18 และข้อกระทงทางลบ 6 ข้อ ได้แก่ 2, 4, 8, 11, 15, 17 ความพึงพอใจในหัวหน้างาน 18 ข้อ เป็นข้อกระทงทางบวก 10 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 4, 5, 6, 7, 10, 13, 15, 16, 18 และข้อกระทงทางลบ 8 ข้อ ได้แก่ 2, 3, 8, 9, 11, 12, 14, 17 และความพึงพอใจในเพื่อนร่วมงาน 18 ข้อ เป็นข้อกระทงทางบวก 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 4, 6, 7, 8, 11, 15, 17 และข้อกระทงทางลบ 10 ข้อ ได้แก่ 2, 3, 5, 9, 10, 12, 13, 14, 16, 18 โดยมาตรวัดความพึงพอใจในงานมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่าแบบ 3 ช่วงคะแนน ได้แก่ ใช้นิเสธ และไม่แน่ใจ (ดูในภาคผนวก ก ตารางที่ 3 และ 4) โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรดังนี้

2.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในงาน

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในงาน Job Descriptive Index (JDI) โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของมาตรวัดความพึงพอใจในงานของ Smith และคณะ (1969) ซึ่งปรับปรุงโดย Roznowski (1989) มาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

2.2.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัด โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อแปลเป็นภาษาไทยได้ถูกต้องหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงานหรือไม่ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2.3 ผู้วิจัยนำมาตรวัดความพึงพอใจในงาน ไปทดลองใช้กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของมาตรวัด จากนั้นจึงนำมาตรวัดความพึงพอใจในงานที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α โดยทำการวิเคราะห์แยกกันในแต่ละองค์ประกอบ ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

2.2.3.1 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในองค์ประกอบด้านความพึงพอใจในงาน จำนวน 18 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งทาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 14 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .870 แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบย่อ (short version) จึงได้คัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำออกจนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้จำนวน 10 ข้อ จากนั้นจึงนำข้อกระทงที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .925

2.2.3.2 คำนวนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในองค์ประกอบด้านความพึงพอใจในหัวหน้างาน 18 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งทาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 17 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .921 แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบย่อ (short version) จึงได้คัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำออกจนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้จำนวน 10 ข้อ จากนั้นจึงนำข้อกระทงที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .930

2.2.3.3 คำนวนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในองค์ประกอบด้านความพึงพอใจในเพื่อนร่วมงาน 18 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งทาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 14 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .897 แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบย่อ (short version) จึงได้คัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำออกจนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้จำนวน 10 ข้อ จากนั้นจึงนำข้อกระทงที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .911

3 มาตรวัดสุขภาพด้านร่างกาย

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรวัดสุขภาพร่างกาย มีทั้งหมด 10 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาทั้งหมด .928 โดยข้อคำถามจะถามผู้ร่วมวิจัยเกี่ยวกับสุขภาพในปัจจุบัน ซึ่งผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะตอบเฉพาะข้อที่ตนเองเคยมีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมาเท่านั้น โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดดังนี้

3.1 การศึกษาแนวคิดของ The Cornell Medical Checklist ของ Brodman, Erdman, Lorge, & Wolff (1944)

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดมาตรฐานวัดสุขภาพด้านร่างกาย (Cornell Medical Checklist) ของ Brodman, Erdman, Lorge, & Wolff (1944) เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรในการวิจัย

The Cornell Medical Checklist มี 36 ข้อคำถาม เป็นข้อกระทงทางลบทั้งหมด และมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่าแบบ 5 ช่วงคะแนน ได้แก่ แทบไม่เคยเกิดขึ้นเลย นานๆ ครั้ง บ่อยครั้ง บ่อยมาก และเกือบทุกวัน (ดูในภาคผนวก ก ตารางที่ 5 และ 6) โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรดังนี้

3.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดสุขภาพด้านร่างกาย

3.2.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดมาตรฐานวัดสุขภาพด้านร่างกาย The Cornell Medical Checklist ของ Brodman, Erdman, Lorge, & Wolff (1944) มาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

3.2.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัด โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อแปลเป็นภาษาไทยได้ถูกต้องหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับสุขภาพด้านร่างกายหรือไม่ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.2.3 ผู้วิจัยนำมาตรวัดสุขภาพด้านร่างกายไปทดลองใช้กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของมาตร จากนั้นจึงนำมาตรสุขภาพด้านร่างกายที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

3.2.3.1 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ จำนวน 36 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง

ข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตราต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 26 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .924 แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบย่อ (short version) จึงได้คัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำออกจนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้จำนวน 10 ข้อ จากนั้นจึงนำข้อกระทงที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .928

4. มาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพ

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพ โดยข้อคำถามจะถามผู้ร่วมวิจัยเกี่ยวกับความพึงพอใจในสุขภาพในปัจจุบัน มี 9 ข้อคำถาม เป็นข้อกระทงทางบวก 4 ข้อ ได้แก่ข้อ 3, 6, 8, 10 และข้อกระทงทางลบ 6 ข้อ ได้แก่ 1, 2, 4, 5, 7, 9 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาทั้งฉบับเท่ากับ .870) ซึ่งผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะตอบเฉพาะข้อที่ตนเองเคยมีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมาเท่านั้น โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดต่อไปนี้

4.1 การศึกษาแนวคิดของ Retirement Descriptive Index [RDI] ของ Smith (1969)

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของ Retirement Descriptive Index [RDI] ของ Smith (1969) เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรในงานวิจัย

Retirement Descriptive Index [RDI] มีทั้งหมด 10 ข้อ โดบแบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 4 ข้อและข้อกระทงทางลบ 6 ข้อ โดยมาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่าแบบ 2 ช่วงคะแนน ได้แก่ เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย (ดูในภาคผนวก ก ตารางที่ 7 และ 8) โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดดังนี้

4.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพ

ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพ (Retirement Descriptive Index [RDI]) โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

4.2.1 ผู้วิจัยนำข้อกระทงในมาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพ (Retirement Descriptive Index [RDI]) ของ Smith (1969) มาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

4.2.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัด โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อแปลเป็นภาษาไทยได้ถูกต้องหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในสุขภาพหรือไม่ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.2.3 ผู้วิจัยนำมาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพ ไปทดลองใช้กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของมาตร จากนั้นจึงนำมาตรความพึงพอใจในสุขภาพที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

4.2.3.1 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ จำนวน 10 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 9 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .887

5. มาตรวัดสุขภาพด้านจิตใจ

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรวัดสุขภาพด้านจิตใจ โดยพัฒนา 3 มาตรดังนี้

5.1 ดัชนีสุขภาพจิต มีทั้งหมด 6 ด้าน ด้านละ 5-10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 25 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารายด้านเท่ากับ .77-.96 และมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาทั้งฉบับเท่ากับ .890 ซึ่งผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะตอบเฉพาะข้อที่ตนเองเคยมีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมาเท่านั้นโดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรดังนี้

5.1.1 การศึกษาแนวคิดของดัชนีสุขภาพจิต (Mental Health Index [MHI]) ของ Veit & Ware (1983)

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของดัชนีสุขภาพจิต The Mental Health Index [MHI] ของ Veit & Ware เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรในงานวิจัย

The Health Index [MHI] ของ Veit & Ware (1983) ประกอบด้วยข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 52 ข้อ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพจิต ด้านความผิดปกติทางจิตใจ ภายหลังประสบภาวะอันตราย และด้านความพึงพอใจในชีวิตใช้วัดความสุขทางอารมณ์ มีข้อคำถาม 18 ข้อ เป็นข้อกระทงทางบวก 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 3, 5, 7, 8, 10, 13, 15 และ ข้อกระทงทางลบ 10 ข้อ ได้แก่ 2, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 17, 18 มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่าแบบ 5 ช่วงคะแนน ได้แก่ ไม่เลย นานๆ ครั้ง บางครั้ง ส่วนมาก และ ตลอดเวลา (ดูในภาคผนวก ก ตารางที่ 9 และ 10) โดยมีขั้นตอนการพัฒนาดังนี้

5.1.2 ขั้นตอนการพัฒนาดัชนีสุขภาพจิต

ผู้วิจัยพัฒนาดัชนีสุขภาพจิต The Mental Health Index [MHI] โดยมีลำดับขั้นตอนการพัฒนาดังนี้

5.1.2.1 ผู้วิจัยนำข้อกระทงในดัชนีสุขภาพจิต (Mental Health Index [MHI]) ของ Veit & Ware มาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

5.1.2.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัด โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อแปลเป็นภาษาไทยได้ถูกต้องหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตหรือไม่ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

5.1.2.3 ผู้วิจัยนำดัชนีสุขภาพจิตไปทดลองใช้กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของมาตร จากนั้นจึงนำดัชนีสุขภาพจิตที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

5.1.2.3.1 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ จำนวน 18 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของ

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิฤตจะถูกละทิ้งออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 17 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .911 แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบย่อ (short version) จึงได้คัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำออกจนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้จำนวน 10 ข้อ จากนั้นจึงนำข้อกระทงที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .927

5.2 มาตรวัดความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตราย

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรวัดความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตราย มี 10 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .960 ซึ่งผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะตอบเฉพาะข้อที่ตนเองเคยมีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมาเท่านั้น โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตร ดังต่อไปนี้

5.2.1 การศึกษาแนวคิดของ Crime-Related Post-Traumatic Stress Disorder Scale [CR-PTSD] ของ Saunders, Arata, & Kilpatrick's (1990)

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของมาตรวัด Crime-Related Post-Traumatic Stress Disorder Scale [CR-PTSD] ของ Saunders, Arata, & Kilpatrick's (1990) เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรในงานวิจัย

The Crime-Related Post-Traumatic Stress Disorder Scale [CR-PTSD] ของ Saunders, Arata, & Kilpatrick's (1990) มีข้อคำถาม 28 ข้อ โดยมาตรวัดความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตราย มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางลบทั้งหมด และเป็นมาตรประมาณค่าแบบ 5 ช่วงคะแนน ได้แก่ ไม่เลย นานๆครั้ง บางครั้ง ส่วนมาก และตลอดเวลา (ดูในภาคผนวก ก ตารางที่ 9 และ 10)

5.2.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตราย

ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตราย(Crime-Related Post-Traumatic Stress Disorder Scale [CR-PTSD]) โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

5.2.2.1 ผู้วิจัยนำข้อกระทงในมาตรวัดความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตราย ของ Saunders, Arata, & Kilpatrick's มาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

5.2.2.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัด โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อแปลเป็นภาษาไทยได้ถูกต้องหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับผิดปกติทางจิตใจภายหลังถูกระทำผิดศีลธรรม หรือไม่ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

5.2.2.3 ผู้วิจัยนำมาตรวัดความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตรายไปทดลองใช้กับพนักงานในองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของมาตร จากนั้นจึงนำมาตรวัดความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตรายที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับพนักงานในองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

5.2.2.3.1 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ จำนวน 28 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 25 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .954 แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบย่อ (short version) จึงได้คัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำออกจนเหลือข้อ

กระทั่งนำไปใช้จำนวน 10 ข้อ จากนั้นจึงนำข้อกระทั่งที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .928

5.3 มาตรฐานวัดความพึงพอใจในชีวิต

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรฐานวัดความพึงพอใจในชีวิต โดยมีข้อคำถาม 5 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .770 โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตร ดังต่อไปนี้

5.3.1 การศึกษาแนวคิดของมาตรฐานวัดความพึงพอใจในชีวิต (Satisfaction with Life Scale [SWLS]) ของ Diener, Emmons, Larsen, & Griffin (1985) และมาตรฐานวัดหน้าตา (Faces Scale) ของ Kunin (1955)

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของมาตรฐานวัด Satisfaction with Life Scale [SWLS]) ของ Diener, Emmons, Larsen, & Griffin (1985) และมาตรฐานวัด Faces Scale ของ Kunin (1955) เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรในงานวิจัย

The Satisfaction with Life Scale [SWLS] และ The Faces Scale มีทั้งหมด 6 ข้อ โดยมาตรฐานวัดความพึงพอใจในชีวิต มีลักษณะเป็นข้อกระทั่งทางบวกทั้งหมด และเป็นมาตรฐานประมาณค่าแบบ 5 ช่วงคะแนน ได้แก่ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ค่อนข้างไม่เห็นด้วย เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยเท่าๆกัน และค่อนข้างเห็นด้วย (ดูในภาคผนวก ก ตารางที่ 9 และ 11) และมาตรฐานวัดหน้าตา โดยให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยเลือกหน้าตาที่บอกระดับความสุขต่างๆ ไปในชีวิตของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจากภาพหน้าตา 5 ภาพที่แสดงใบหน้าตั้งแต่ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจบ้าง พึงพอใจกับไม่พึงพอใจเท่าๆกัน ไม่ค่อยพึงพอใจ และไม่พึงพอใจมากที่สุด โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรดังนี้

5.3.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในชีวิต

ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในชีวิต (Satisfaction with Life Scale [SWLS]) โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

5.3.2.1 ผู้วิจัยนำข้อกระทั่งมาตรฐานวัดความพึงพอใจในชีวิต (Satisfaction with Life Scale [SWLS]) ของ Diener, Emmons, Larsen, & Griffin มาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

5.3.2.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัด โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อแปลเป็นภาษาไทยได้ถูกต้องหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในชีวิตหรือไม่ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

5.3.2.3 ผู้วิจัยนำมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตไปทดลองใช้กับพนักงานในองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของมาตร จากนั้นจึงนำมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับพนักงานในองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

5.3.2.3.1 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ จำนวน 6 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 5 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .775

6. มาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน ประกอบด้วย 10 ข้อคำถาม มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .940 ซึ่งผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะตอบเฉพาะข้อที่ตนเองเคยมีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมาเท่านั้น โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรดังต่อไปนี้

6.1 การศึกษาแนวคิดของมาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน ของ Hanisch & Hulin (1990)

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของมาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน ของ Hanisch & Hulin (1990) เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรในงานวิจัย

มาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 19 ข้อโดยมาตรวัดการถอนตัวจากการทำงานมีลักษณะเป็นข้อกระทงทางลบทั้งหมด และเป็นมาตรประมาณค่าแบบ 5 ช้ วงคะแนน ได้แก่ ไม่เลย นานๆครั้ง บางครั้ง ส่วนมาก และตลอดเวลา (ดูในภาคผนวก ก ตารางที่ 12 และ 13)

6.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน โดยมีลำดับขั้นตอนการพัฒนาดังนี้

6.2.1 ผู้วิจัยนำข้อกระทงในมาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน ของ Hanisch & Hulin มาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

6.2.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัด โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อแปลเป็นภาษาไทยได้ถูกต้องหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับกาถอนตัวจากการทำงาน หรือไม่ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

6.2.3 ผู้วิจัยนำมาตรวัดการถอนตัวจากการทำงานไปทดลองใช้กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของมาตร จากนั้นจึงนำมาตรวัดการถอนตัวจากการทำงานที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

6.2.3.1 คำนวนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ จำนวน 19 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 19 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้อง

ภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .947 แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการดัดแปลงให้มาตรวัดนี้อยู่ในรูปแบบย่อ (short version) จึงได้คัดข้อกระทงที่มีค่า CITC ต่ำ ออกจนเหลือข้อกระทงที่นำไปใช้จำนวน 10 ข้อ จากนั้นจึงนำข้อกระทงที่ได้มา คำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .925

7. การวัดการถอนตัวจากงาน

ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน มีทั้งหมด 6 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .860 ซึ่งผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะตอบเฉพาะข้อที่ตนเองเคยมีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมาเท่านั้น โดยมีขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดดังต่อไปนี้

7.1 การศึกษาแนวคิดของ มาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน ของ Hanisch & Hulin (1990)

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดของของ มาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน ของ Hanisch & Hulin (1990) เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนามาตรในงานวิจัย

มาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน ประกอบด้วย 7 ข้อคำถาม โดยมาตรวัดการถอนตัวจากงาน มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางลบทั้งหมด และเป็นมาตรประมาณค่าแบบ 5 ช่วง คะแนน ได้แก่ ไม่เลย นานๆ ครั้ง บางครั้ง ส่วนมาก และตลอดเวลา (ดูในภาคผนวก ก ตารางที่ 14 และ 15)

7.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัดการถอนตัวจากงาน

ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการถอนตัวจากการทำงาน โดยมีลำดับขั้นตอนการพัฒนาดังนี้

7.2.1 ผู้วิจัยนำข้อกระทงในมาตรวัดการถอนตัวจากงานของ Hanisch & Hulin มาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

7.2.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัด โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อแปลเป็นภาษาไทยได้ถูกต้องหรือไม่ และมีความเกี่ยวข้องกับการถอนตัวจากงานหรือไม่ หลังจากนั้นจึงปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

7.2.3 ผู้วิจัยนำมาตรวัดการถอนตัวจากงานไปทดลองใช้กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของมาตร จากนั้นจึงนำ

มาตรวัดการถอนตัวจากงานที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และค่า α ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

7.2.3.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ จำนวน 7 ข้อ โดยเทียบกับค่า r วิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 [$r(48) = .236, \alpha = .05$ (หนึ่งหาง)] ข้อกระทงใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรต่ำกว่า r วิกฤตจะถูกคัดออก ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพทั้งสิ้นจำนวน 6 ข้อ และเมื่อวิเคราะห์ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา .862

การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแฝง

การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแฝงในโมเดลความสัมพันธ์ระหว่างการคุกคามทางเพศกับการถอนตัวจากงานของพนักงานหญิง โดยมีความพึงพอใจในงาน การรับรู้สุขภาพ และสุขภาพด้านจิตใจเป็นตัวแปรสื่อ ใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรมลิสเรลเพื่อตรวจสอบตัวแปรแฝงว่ามีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ หากผลการวิเคราะห์พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงว่าโมเดลการวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง และตัวแปรแฝงมีความเหมาะสมในการนำไปวิเคราะห์ ซึ่งผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแฝงทั้ง 3 ตัว มีรายละเอียดดังนี้

1. ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแฝงการคุกคามทางเพศ

ตัวแปรแฝงการคุกคามทางเพศ (sexual harassment) วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว ได้แก่ 1) การคุกคามด้านเพศภาวะ (gender harassment) 2) ความสนใจทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา (unwanted sexual attention) 3) การบีบบังคับทางเพศ (sexual coercion) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้ง 3 ค่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 มีขนาดต่ำไปสูง คือ 0.607, 0.713 และ 0.848 ตามลำดับ มีความแปรปรวนร่วมกันทั้ง 3 ค่าประมาณ 36.84% - 71.91% และพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสนใจทางเพศที่ไม่พึงปรารถนากับการบีบบังคับทาง

เพศมีขนาดสูงสุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 71.91% และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการคุกคามด้านเพศภาวะกับการบีบบังคับทางเพศมีขนาดต่ำสุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 36.84% ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร สังเกตได้ในโมเดลองค์ประกอบของการคุกคามทางเพศ

ตัวแปร	1	2	3	M	SD
1. gender harassment	1.000			1.668	0.476
2. unwanted sexual attention	0.713**	1.000		1.462	0.392
3. sexual coercion	0.607**	0.848**	1.000	1.439	0.536

** $p = .01$, Kmo's MSA = 0.673, Bartlett's Test = 987.421, $df = 3$, $p = 0.000$

จากการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัว พบว่ามีค่าการทดสอบ Bartlett's Test ที่เป็นการทดสอบค่า Chi-Square ของดีเทอร์มิแนนท์ของเมทริกซ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 987.421 และค่า Sig. = .000 ซึ่งแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นค่า Kmo's MSA = 0.673 แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีมากและเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัว มีความสัมพันธ์สามารถนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้

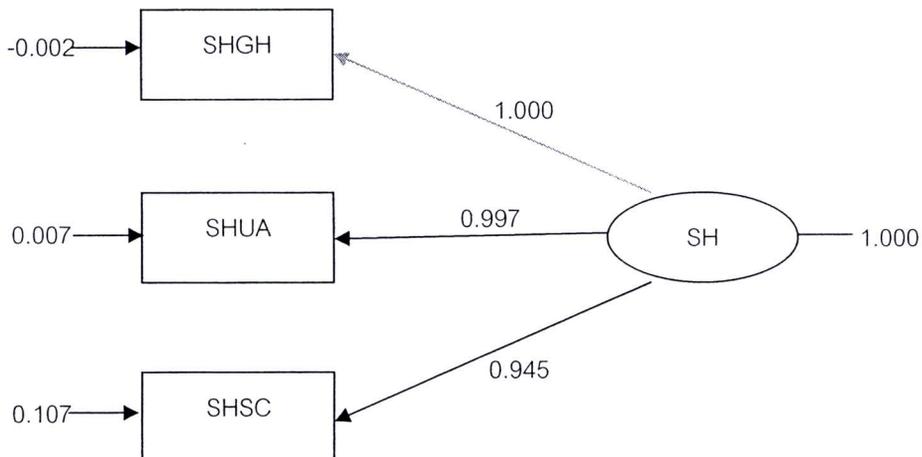
การวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ พบว่า โมเดลองค์ประกอบของการคุกคามทางเพศในที่ทำงานในภาพที่ 2.1 มีค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) = 0.000, $df = 0$, $p = 1.000$ มีค่า RMSEA เท่ากับ 0.000 แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบตามตารางที่ 2.2 พบว่า น้ำหนักองค์ประกอบของการคุกคามด้านเพศภาวะ ความสนใจทางเพศที่ไม่พึงปรารถนา และการบีบบังคับทางเพศ มีค่าเป็นบวก และน้ำหนักองค์ประกอบทั้ง 3 ค่า แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการคุกคามทางเพศด้านการคุกคามด้านเพศภาวะมีค่าสูงสุด มีค่าประมาณ 1.6 เท่าของน้ำหนักองค์ประกอบการบีบบังคับทางเพศซึ่งมีค่าน้อยที่สุด ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้ นำมาสร้างสมการองค์ประกอบการคุกคามทางเพศในที่ทำงานได้ดังนี้

sexual harassment = 2.150 (gender harassment) - 0.620 (unwanted sexual attention) - 0.052 (sexual coercion)

ตารางที่ 2.2

ผลการตรวจสอบความตรงด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบการคุกคามทางเพศในที่ทำงาน

ตัวแปร	เมทริกซ์น้ำหนักองค์ประกอบ				R^2	เมทริกซ์ สปส. คะแนน องค์ประกอบ การ คุกคาม ทางเพศ ในที่ ทำงาน
	สปส. คะแนน องค์ประกอบ การ คุกคาม ทางเพศ ในที่ ทำงาน (COEFF)	SE	t	Std. COEFF		
gender harassment	0.650	0.020	31.707**	0.650	1.002	2.150
unwanted sexual attention	0.601	0.019	31.438**	0.601	0.993	-0.620
sexual coercion	0.404	0.014	28.433**	0.404	0.893	-0.052

** $p = .01$, Chi-Square = 0.000, $df = 1$, $p = 1.0000$, RMSEA = 0.909Chi-Square = 0.00, $df = 1$, P-value = 1.00000, RMSEA = 0.909

ภาพที่ 2.1 โมเดลการวัดองค์ประกอบการคุกคามทางเพศในที่ทำงาน

2. ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแฝงความพึงพอใจในงาน

ตัวแปรแฝงความพึงพอใจในงาน (job satisfaction) วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว ได้แก่ 1) ความพึงพอใจในงาน (work satisfaction) 2) ความพึงพอใจในเพื่อนร่วมงาน (coworker satisfaction) 3) ความพึงพอใจในหัวหน้างาน (supervisor satisfaction) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้ง 3 ค่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 มีขนาดต่ำไปสูง คือ 0.384, 0.581 และ 0.690 ตามลำดับ มีความแปรปรวนร่วมกันทั้ง 3 ค่า ประมาณ 14.74% - 47.61% และพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการทำงานกับความพึงพอใจในหัวหน้างานมีขนาดสูงสุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 47.61% และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการทำงานกับความพึงพอใจในเพื่อนร่วมงานมีขนาดต่ำสุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 14.74% ดังตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลองค์ประกอบความพึงพอใจในงาน

ตัวแปร	1	2	3	M	SD
1. work satisfaction	1.000			1.676	0.305
2. coworker satisfaction	0.384**	1.000		1.595	0.223
3. supervisor satisfaction	0.690**	0.581**	1.000	1.663	0.285

** $p = .01$, Kmo's MSA = 0.611, Bartlett's Test = 528.738, $df = 3$, $p = 0.000$

จากการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัว พบว่ามีค่าการทดสอบ Bartlett's Test ที่เป็นการทดสอบค่า Chi-Square ของดีเทอร์มิแนนท์ของเมทริกซ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 528.738 และค่า Sig. = .000 ซึ่งแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นค่า Kmo's MSA = 0.611 แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีมากและเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัว มีความสัมพันธ์สามารถนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้

การวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ พบว่า โมเดลองค์ประกอบของความพึงพอใจในงานในภาพที่ 2.2 มีค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) = 0.000, $df = 0$, $p = 1.000$ มีค่า RMSEA เท่ากับ 0.000 แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนัก

องค์ประกอบตามตารางที่ 2.4 พบว่า น้ำหนักองค์ประกอบของความพึงพอใจในงาน ความพึงพอใจในเพื่อนร่วมงาน ความพึงพอใจในหัวหน้า มีค่าเป็นบวก และน้ำหนักองค์ประกอบทั้ง 3 ค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรความพึงพอใจในงานด้านความพึงพอใจในงานมีค่าสูงสุด มีค่าประมาณ 7.9 เท่าของน้ำหนักองค์ประกอบความพึงพอใจในเพื่อนร่วมงานซึ่งมีค่าน้อยที่สุด ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้ นำมาสร้างสมการองค์ประกอบความพึงพอใจในงานได้ดังนี้

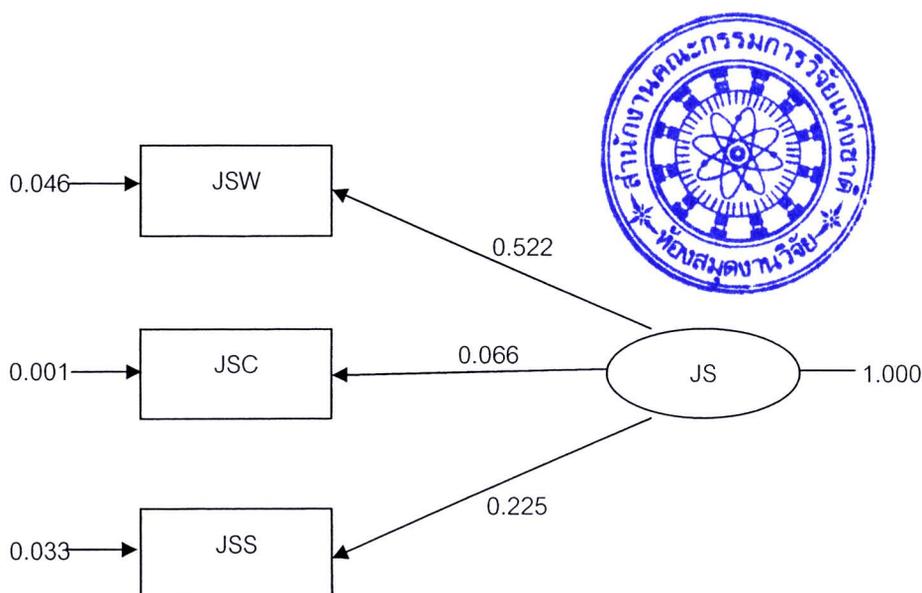
$$\text{job satisfaction} = 0.884 (\text{work satisfaction}) + 5.193 (\text{coworker satisfaction}) + 0.525 (\text{supervisor satisfaction})$$

ตารางที่ 2.4

ผลการตรวจสอบความตรงด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบความพึงพอใจในงาน

ตัวแปร	เมทริกซ์น้ำหนักองค์ประกอบ				R^2	เมทริกซ์ สปส. คะแนน องค์ประกอบ ประกอบ ความพึง พอใจใน งาน
	สปส. คะแนน องค์ประกอบ ประกอบ (COEFF)	SE	t	Std. COEFF		
work satisfaction	0.522	0.020	26.007**	0.522	0.857	0.884
coworker satisfaction	0.066	0.003	25.052**	0.066	0.816	5.193
supervisor satisfaction	0.225	0.011	20.217**	0.225	0.605	0.525

** $p = .01$, Chi-Square = 0.000, $df = 0$, $p = 1.0000$, RMSEA = 0.000

Chi-Square = 0.00, $df = 0$, P-value = 1.00000, RMSEA = 0.000

ภาพที่ 2.2 โมเดลการวัดองค์ประกอบความพึงพอใจในงาน

3. ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแฝงสุขภาพด้านจิตใจ

ตัวแปรแฝงสุขภาพด้านจิตใจ (psychological conditions) วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว ได้แก่ 1) สุขภาพจิต (mental health) 2) ความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตราย (crime-related post-traumatic stress) 3) ความพึงพอใจในชีวิต (satisfaction with life) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้ง 3 ค่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 มีขนาดต่ำไปสูง คือ 0.480, 0.623 และ 0.746 ตามลำดับ มีความแปรปรวนร่วมกันทั้ง 3 ค่า ประมาณ 36.84% - 71.91% และพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสุขภาพจิตกับความพึงพอใจในชีวิต มีขนาดสูงสุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 55.65% และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสุขภาพจิตกับความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบภาวะอันตราย มีขนาดต่ำสุด ทิศทางบวก มีความแปรปรวนร่วมกัน 23.04% ดังตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร
สังเกตได้ในโมเดลองค์ประกอบสุขภาพด้านจิตใจ

ตัวแปร	1	2	3	M	SD
1. mental health	1.000			2.375	0.631
2. crime-related post-trumatic stress	0.480**	1.000		1.552	0.582
3. satisfaction with life	0.746**	0.623**	1.000	1.803	0.664

** $p = .01$, Kmo's MSA = 0.650, Bartlett's Test = 651.532, $df = 3$, $p = 0.000$

จากการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัว พบว่ามีค่าการทดสอบ Bartlett's Test ที่เป็นการทดสอบค่า Chi-Square ของดีเทอร์มิแนนท์ของเมทริกซ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 651.532 และค่า Sig. = .000 ซึ่งแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นค่า Kmo's MSA = 0.650 แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีมากและเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์ห่องค์ประกอบได้ จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัว มีความสัมพันธ์สามารถนำไปวิเคราะห์ห่องค์ประกอบได้

การวิเคราะห์ความตรงองค์ประกอบ พบว่า โมเดลองค์ประกอบของสุขภาพด้านจิตใจ ในภาพที่ 2.3 มีค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) = 0.000, $df = 0$, $p = 1.000$ มีค่า RMSEA เท่ากับ 0.000 แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบตามตารางที่ 2.6 พบว่า น้ำหนักองค์ประกอบของสุขภาพด้านจิตใจด้านสุขภาพจิต ความผิดปกติทางจิตใจภายหลังประสบการณ์อันตราย และความพึงพอใจในชีวิตมีค่าเป็นบวก และน้ำหนักองค์ประกอบทั้ง 3 ค่า ต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรความพึงพอใจในชีวิตมีค่าสูงสุด มีค่าประมาณ 7.6 เท่าของน้ำหนักองค์ประกอบด้านสุขภาพจิต ซึ่งมีค่าน้อยที่สุด ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้ นำมาสร้างสมการองค์ประกอบการคุกคามทางเพศในที่ทำงานได้ดังนี้

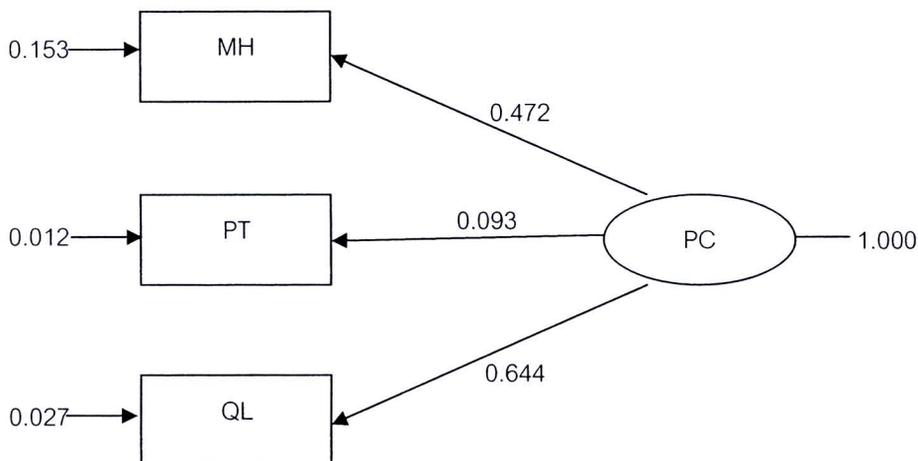
psychological conditions = 0.168 (mental health) + 0.405 (crime-related post-trumatic stress) + 1.288 (satisfaction with life)

ตารางที่ 2.6

ผลการตรวจสอบความตรงด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบสุขภาพด้านจิตใจ

ตัวแปร	เมทริกซ์น้ำหนักองค์ประกอบ				R ²	เมทริกซ์ สปส. คะแนน องค์ ประกอบ สุขภาพ ด้าน จิตใจ
	สปส. คะแนน องค์ ประกอบ (COEFF)	SE	t	Std. COEFF		
mental health	0.472	0.026	18.468**	0.472	0.593	0.168
crime-related post-trumatic stress	0.093	0.006	15.014**	0.093	0.410	0.405
satisfaction with life	0.644	0.026	24.309**	0.644	0.938	1.288

**p = .01, Chi-Square = 0.000, df = 0, p = 1.0000, RMSEA = 0.000

Chi-Square = 0.00, df = 0, P-value = 1.00000, RMSEA = 0.000

ภาพที่ 2.3 โมเดลการวัดองค์ประกอบสุขภาพด้านจิตใจ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้มีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ครั้ง การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งที่ 1 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากจากพนักงานในองค์การทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวน 50 คน เพื่อวิเคราะห์คุณภาพของมาตรวัด และการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งที่ 2 มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานที่กำหนดไว้ การเก็บรวบรวมครั้งนี้ผู้วิจัยได้ติดต่อขอความร่วมมือจากองค์การต่าง ๆ พร้อมอธิบายวัตถุประสงค์และชี้แจงรายละเอียด ในการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 600 ชุด สามารถเก็บคืนได้ 533 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88.83 ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามชุดที่สมบูรณ์จำนวน 502 ชุดคิดเป็นร้อยละ 83.67 มาวิเคราะห์ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้จึงมีจำนวน 502 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS for Windows และโปรแกรมลิสเรล

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานเกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรต่างๆที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows เพื่อให้ทราบลักษณะการแจกแจงของตัวแปรแต่ละตัว เป็นการวิเคราะห์โดยใช้สถิติพื้นฐานบรรยายให้ทราบค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. วิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ แต่ละองค์ประกอบ โดยใช้โปรแกรม โปรแกรม SPSS for Windows

3. วิเคราะห์ความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของโมเดลการคุกคามทางเพศ ความพึงพอใจในงาน และสุขภาพด้านจิตใจ โดยวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) โดยใช้โปรแกรมลิสเรล

4. ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลสมการโครงสร้างตามทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้โปรแกรมลิสเรล ประเมินค่าพารามิเตอร์โดยวิธีไลค์ลิฮูดสูงสุด (Maximum Likelihood Estimation) (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

โมเดลที่ใช้วิเคราะห์ คือ โมเดลตามกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยผลการวิเคราะห์จะนำเสนอในรูปการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรซึ่งค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ คือ ค่าสถิติ Chi-square ดัชนี GFI (Goodness of fit index) ดัชนี AGFI (Adjusted goodness of fit index) ทั้งก่อนปรับและหลังปรับโมเดล โมเดลแสดงอิทธิพลของปัจจัยต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการคุกคามทางเพศในที่ทำงาน การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลสมการโครงสร้างตามทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์